

Šarlotes Linkas kriminālromānu sērijas grāmatas
par izmeklētāju Keitu Linvilu ir izdotas šādā secībā:

“Pieviltā”,
“Cietsirdīgās spēles”,
“Bez vainas”,
“Vientuļā nakts”.

Tās visas var lasīt arī neatkarīgi citu no citas.

“Vientuļā nakts” ir gandrīz ideāls detektīvromāns, kas īpaši patiks Keitas Linvilas faniem. Nešaubīgi iesaku kriminālliteratūras cienītājiem.

Lena Menzel

Autore prasmīgi samezglo vairākas sižeta līnijas un padara lietas atrisinājumu neparedzamu.

Nicole Krauß

Man ļoti patīk Keita Linvila, pat ja viņa ne vienmēr ievēro noteikumus – tieši tas padara grāmatu aizraujošāku. Autore ir veiksmīgi samiksējusi noziegumu izmeklēšanu un romāna varoņu privāto dzīvi.

Margarita Baumann

Š. Linka veikli vadā lasītājus pa māņu ceļiem, uzturot spriedzi līdz pēdējām grāmatas lappusēm.

Sylvia Hertel

CHARLOTTE
LINK

Einsame
Nacht

ŠARLOTE LINKA

Vientuļā nakts

No vācu valodas tulkojis
Juris Miesnieks

821.112.2-31
Li 580

Charlotte Link
EINSAME NACHT

© 2022 by Blanvalet Verlag, a division of Penguin Random House
Verlagsgruppe GmbH, München, Germany.

Cover Design © www.buerosued.de

Cover Image © Alamy Stock Photos

Šarlote Linka
VIENTUĻĀ NAKTS

Apgāda Zvaigzne ABC vadītāja VIJA KILBLOKA

Redaktore *Margita Krasnā*

Korektore *Diāna Graudiņa, Andžela Berķe*

Mākslinieciskā redaktore *Inguna Kļava Švanka*

Vāka dizainu adaptējusi *Ilze Isaka*

Apgāds Zvaigzne ABC, SIA, K. Valdemāra ielā 6,

Rīgā, LV-1010. Red. nr. V-1271.

PNB Print

Šis ir ar autortiesībām aizsargāts darbs. Darba reproducēšana vai jebkāda cita neatļauta izmantošana ir autortiesību pārkāpums. Par autortiesību pārkāpšanu ir paredzēta atbildība Krimināllikuma 148. pantā. Saskaņā ar Autortiesību likuma 69.¹ pantu persona ir arī mantiski atbildīga par visiem zaudējumiem un morālo kaitējumu, kuru tā radījusi ar autortiesību pārkāpšanu.

© Tulkojums latviešu valodā, Juris Miesnieks, 2024

© Literārā apdare, mākslinieciskais noformējums, izdevums latviešu valodā,

Apgāds Zvaigzne ABC, 2024

ISBN 978-9934-32-017-0

PROLOGS

2010. GADA 26. JŪLIJS

Viņš gulēja uz dīvāna, lūkojās dārzā un domāja, kad beidzot šī diena būs galā.

Vasaras dienas bija sliktākas par citām, jo viņš jutās vēl vairāk atstumts nekā parasti. Zilas debesis bez mākoņiem, ziedu un tikko nopļautas zāles smarža, silts gaiss. Dzīve.

Kaut gan ārā valdīja karstums, šeit bija diezgan vēsi. Un vientuļi.

Alvins Melorijs paraudzījās apkārt: telpa bija maza un drūma, pārāk piebāzta ar mēbelēm, apbružāta, pārblīvēta. Tā nebija vieta, kur varētu justies ērti. Viņam vairāk patika viņa istaba augšstāvā, bet, lai tur nokļūtu, nāktos piecelties un uztrausties augšā pa kāpnēm. Viņš nodrebinājās jau no domas par to. Viņa sāpošās locītavas. Un aizdusa. Turklāt kāpnēs bija šauras, ar asu pagriezienu. Alvinam nepatika pa tām kāpt ne augšup, ne lejup. Viņam nepatika gulēt šeit, dzīvojamā istabā.

Viņš ienāda savu dzīvi.

Visapkārt mētājās iztukšoti alumīnija folijas trauki un polistirola kārbas, līdzās tām – lielas papīra glāzes, no kurām lielākā daļa arī bija tukšas. Šodien viņš bija pasūtījis indiešu ēdienus. Vairākas porcijas rīsu un jēra gaļu ar kariju, vistas vindalū, ar dārzeņiem pildītus pīrāgus, ceptus pelmeņus, plātsmaizi. Un kolu. Litra pudelēs. Cukursaldū desertu ar medu, kokosriekstiem un mandelēm. Patiesībā vairākus desertus. Ar to, ko viņš bija pasūtījis, varēja itin viegli paēdināt lielu ģimeni.

Viņam bija jāsavāc iepakojums, pirms vecāki atgriežas mājās. Māte visu zināja, bet tēvam nebija ne jausmas. Māte vēlāk šis dražas kaut kur izmeta, jo turpat pie mājas esošajā atkritumu tvertnē tās varēja pamanīt tēvs. Alvins vienmēr visu sabāza atkritumu maisā un novietoja to pieliekamajā, pašā aizmugurē aiz plaukta. Pēc tam māte to aizvāca no turienes.

Viņš stenēdams izstaipījās. Kā ikreiz, kad viņš ēda bez savaldīšanās, Alvinu nomāca spēcīga vainas apziņa – viņš atkal bija cietis neveiksmi. Atkal nebija spējis ievērot pašdisciplīnu. Atkal bija zaudējis kontroli pār sevi. Rīt... viņš to pārtrauks rīt. Neko nepasūtīs. Noteikti ne. Rīt viņš to spēs.

Tomēr dziļi sirdī viņš zināja, ka tas neizdosies.

Alvins Melorijs bija sešpadsmit gadus vecs, metru un septiņdesmit piecus centimetrus garš un svēra simt sešdesmit astoņus kilogramus.

Viņš aizgāja uz virtuvi, paņēma no skapja atkritumu maisu, devās atpakaļ uz dzīvojamo istabu, savāca maltītes atliekas un aiznesa visu uz pieliekamo. Jebkurš cits zēns to būtu paveicis nepilnās piecās minūtēs, bet Alvinam tas prasīja gandrīz divdesmit. Noliekties un pacelt kārbas... pārvietoties turp un atpakaļ... dzīvojamā istaba, virtuve, dzīvojamā istaba, virtuve... Jau no tā vien sāpēja visi kauli, un viņš bija nolijis ar sviedriem.

Alvinam bija ļoti smagi ap sirdi, un, neraugoties uz karstumu, neatkāpās sajūta, ka dziļi iekšienē salst. It kā viņa dvēseli kratītu drebuļi. Teju nezturamas skumjas mijās ar izmisīgām dusmām. Viņš ar kristāldzidru skatienu redzēja sevi nosvīdušu klistam pa māju, kaut gan varētu atrasties pludmalē un, tāpat kā citi viņa vecuma pusaudži, spēlēt futbolu vai ēst saldējumu kopā ar draugiem. Bija vasara, un Alvinam bija brīvlaiks. Viņš redzēja savu milzīgo vēderu XXL izmēra treniņbiksēs. Viņš redzēja pietūkušās kājas, redzēja sevi visā savā vientulībā. To viņš varēja atvieglot tikai ēdot. Ēdot viņam nebija auksti. Ēšanas laikā viņš nejutās vientuļš.

Viņš pārlaida skatienu virtuvei. Tur vēl joprojām atradās paplātes ar kūkām, un ledusskapī bija sviestmaizes, alus un limonāde. Iepriekšējā dienā viņi bija svinējuši mātes dzimšanas

dienu. Bija ieradušies viesi. Alvins prātoja, vai tēvs pamanīs, ja viņš paņems dažus kūkas gabaliņus, kad atskanēja durvju zvans.

Alvins bija pārsteigts. Kamēr viņš šeit bija viens, tas gandrīz neieskanējās. Protams, izņemot reizes, kad ieradās piegādātāji ar ēdienu. Bet šajā dienā viņi jau bija te pabijuši.

No virtuves loga viņš neredzēja, kas atrodas pie durvīm, un pirmajā brīdī gribēja izlikties, ka mājās neviena nav. Varbūt ieradies putekļsūcēju pārdevējs. Vai kāds no Jehovas lieciniekiem.

Alvins vilcinājās. Atkal atskanēja durvju zvans.

Ja viņš tagad atvērtu, nāktos aizmirst par kūku. Tā būtu labāk viņa ķermenim. Un labāk tajā gadījumā, ja tēvs atcerētos, cik daudz no tās bija atlicis.

Ar sāpošām kājām Alvins piegāja pie ieejas durvīm.

Viņš atvēra tās.

Jau pēc nepilnām piecpadsmit minūtēm viņš izmisīgi vēlējās, kaut nebūtu to darījis.

Kopš Aizeks Feigens bija aizgājis pensijā, viņš katru dienu daudzas stundas pavadīja savā dārzā. Viņš bija iestādījis rozes, kas stiepās augšup gar nelielās mājas sienu; gar žogu, kurš norobežoja viņa īpašumu, auga delfīnijas un saulespuķes. Šī bija ziedoša paradīze, kā viņam šķita. Aizeks bija atraitnis un jau gadiem ilgi dzīvoja viens, taču, pateicoties dārzam, nekad nejutās nelaimīgs. Viņš ar lielu prieku rūpējās par saviem augiem; vecā vīra sirdi varētu salauzt tikai tad, ja viņu izdzītu no šīs paradīzes.

Nesen viņš bija nopļāvis zālienu. Tagad, jūlijā, nebija kā aprīlī, kad varēja burtiski vērot, kā zāle aug. Ar šo darbu varēja nesteigties, taču Aizekam patika pļaut zālienu, jo viņš mīlēja tikko nopļautas zāles smaržu. Šodien viņš atkal ļāvās šim priekam, lai gan tas varbūt vēl nebija īsti nepieciešams.

Viņš gāja gar žogu un ar grābekli savāca zāli, kas bija izbirusi no pļaujmašīnas savācējkares. To darot, viņš virzījās garām vietai, no kuras kaimiņu māja bija ļoti tuvu. Viņam patika tur dzīvojošā Meloriju ģimene. Iepriekšējā dienā viņš bija piedalījies Melorijas kundzes dzimšanas dienas svinībās un juties diezgan labi starp daudzajiem cilvēkiem. Diemžēl Meloriji pat nebija

sakopuši dārzu šai ballītei. Jau sen vajadzēja nopļaut zālienu un arī apgriezt krūmus. Puķu dobes bija aizaugušas ar nezālēm. Taču bija jāņem vērā, ka Meloriju pāris smagi strādāja. Kā gan atrast laiku, lai par to visu parūpētos? Bet dēls Alvins gan varēja laiku pa laikam pastrādāt dārzā. Iespējams, tas nāktu par labu arī viņa raksturam. Aizeks uzskatīja, ka Alvins ir jauks un pieklājīgs, taču viņš bija patiešām bezveidīgi resns un izskatījās ļoti nelaimīgs. Puisis allaž bija viens, un šķita, ka viņam nav draugu. Savādi sešpadsmitgadniekam. Aizekam bija skaidrs, ka tā varēja būt tikai viņa izskata dēļ. Nabaga puisis.

Aizeks palūkojās pāri žogam. Alvinam tagad bija skolas brīvdienas. Viņš nūdien varētu... Bet viņš gandrīz vienmēr gulēja uz dīvāna dzīvojamā istabā un spēlējās ar viedtālruni vai kā nu sauc to, ko mūsdienās visi pastāvīgi tur rokās un blenž tajā, it kā tur norisinātos īstā dzīve. Aizeks to varēja redzēt tieši no šīs vietas pie žoga, kad ielūkojās Meloriju ģimenes dzīvojamā istabā pa stikla durvīm. Arī tagad viņš paskatījās, cerot ieraudzīt uz dīvāna gulošo Alvinu.

Aizeks sastinga.

Kas tas ir?

Tieši aiz stikla durvīm istabā kaut kas tupēja... masīva, tumša, sasvērusies figūra... Aizeks samiedza acis. Kas tas ir? Cilvēks? Vai dzīvnieks? Vai tur nolikts kāds priekšmets? Viņš nespēja īsti saprast. Parasti tur nekā nebija. Bet tagad tur *kaut kas* bija.

Viņš piegāja pie žoga, noliecās pār to. No durvīm viņu šķīra tikai daži metri.

Kaut kas kustējās.

Tas iztaisnojās un paskatījās uz Aizeku Feigenu.

– Ak Dievs, – izdvesa Aizeks. Viņš atpazīna Alvinu, bet tikai tāpēc, ka būtnei durvju otrā pusē bija Alvina vaibsti. Šī seja gandrīz ne ar ko nelīdzinājās tai, kādu viņš to bija pieradis redzēt. Acis bija nedabiski ieplestas un pilnīgi nekustīgas, vaibsti izkropļoti groteskā grimasē, un mutes priekšā bija putas, no kurām nepārtraukti veidojās jauni burbuļi. Alvins pacēla roku un nolaida to uz stikla rūts lūdzošā žestā. Pēc tam roka bezspēcīgi noslīdēja lejup gar stiklu. Alvina galva noliecās uz priekšu,

vemjot kaut ko līdzīgu asinīm. – Ak Dievs, – Aizeks atkārtoja.
– Ak Dievs!

Kas gan bija noticis? Putas... epilepsijas lēkme? Ieplestas acis... Aizeks sāka rāpties pāri žogam. Viņam bija kaut kā jāieklūst mājā. Viņš zināja, ka Melorija kunga un kundzes tur, kā parasti, nav, zēns ir viens un ar viņu noticis kaut kas slikts.

Žogs šūpojās zem viņa svara. Aizeks kādu brīdi baidījās, ka viņš iekritīs nezālēm aizaugušajā puķu dobē sētas otrā pusē. Viņa vecuma cilvēkam šāds žogs bija milzīgs šķērslis. Taču kaut kā viņš to pieveica, tiesa, skaļa švirkstoņa vēstija, ka ir saplīsušas bikses. Viņš stāvēja kaimiņu pusē puķēs, nezālēs un garajā zālē un slaucīja sviedrus no pieres. Acu priekšā pie terases durvīm atradās Alvins – liela, bezveidīga, nekustīga masa. Zēns bija pilnībā saļimis.

Ar pāris soļiem Aizeks nokļuva šaurā terasē, kur bija iespiesti daži krēsli un neliels galdiņš. Viņš mēģināja atvērt durvis, bet tās bija aizslēgtas. Piespiedis seju pie stikla, viņš ielūkojās mājas iekšienē un atpazina dzīvojamās istabas mēbeles, saskatīja gaiteni, kas veda līdz ieejas durvīm. Šķita, ka viss ir kā vienmēr.

Taču tas, ka Alvins gulēja šeit un nekustējās, bija neparasti. Aizeks apgāja apkārt mājai, paraustīja koši zaļi krāsotās ārdurvis, bet arī tās bija ciet. Kā kaimiņam viņam bija rezerves atslēga no Meloriju mājas gadījumam, ja durvis kādreiz aizcirstos un kāds paliktu ārā. Bet vecais vīrs bija tik ļoti apjucis, ka uzreiz par to neiedomājās. Viņš devās pa ietvi atpakaļ uz savu māju. Gaitenī atradās telefons. Viņš piezvanīja uz neatliekamās palīdzības numuru.

– Ātrās palīdzības mašīnu, – viņš teica. – Ātri. Lūdzu!

Viņš nosauca adresi. Sievietes balss sakaru līnijas otrā galā paziņoja, ka automašīna jau ir ceļā. Viņa pieprasīja sīkāku informāciju par cietušo un tā ievainojumiem, bet Aizeks neko lāgā nevarēja pateikt. Visbeidzot viņš vienkārši nolika klausuli, izņēma no atvilktnes Meloriju mājas atslēgu un aizsteidzās uz kaimiņu māju. Viņš elsoja un svīda. Ne tikai karstuma dēļ. Aizeku ietekmēja arī uztraukums un bailes no tā, ko viņš varētu tur atrast.

Ieejot mājā, viņš uzreiz sajuta draudīgu atmosfēru. Sākumā viņš nodomāja, ka Alvins ir saslimis, pārcietis insultu, krampju

lēkmi, fizisku sabrukumu, bet tagad, gluži kā dzīvnieks, kas jūt briesmas, viņš zināja, ka tas ir kas vairāk. Viņš sajuta ļaunumu, vardarbību... Te bija noticis kaut kas ļauns, kaut kas ļoti ļauns, un tas bija daudz briesmīgāk par to, no kā vecais vīrs līdz šim bija baidījies.

– Alvin? – viņš klusi pasauca. – Melorijas kundze? Melorija kungs?

Atbildes nebija, bet tas bija pašsaprotami. Alvins nebija tādā stāvoklī, lai atbildētu. Un viņa vecāki bija darbā.

Pēkšņi Aizeks sajuta, ka visa māja smird pēc alkohola un cigaretēm. Tas bija vairāk nekā dīvaini, pat ja vakar bija svinēta dzimšanas diena. Viņš uz mirkli ielūkojās virtuvē. Visur bija alus pudeles, vairums no tām atvērtas, bet dažas tikai līdz pusei izdzertas. Cigarešu izsmēķi bija izbārstīti uz galda un pa grīdu. Tējas krūzītes, kuras Alvins bija darinājis un apgleznojis skolā, vēl būdams mazs puika, un kuras Melorijas kundze ar lepnumu izrādīja ikvienam viesim, bija nogrūstas no plaukta virs trauku mazgājamās mašīnas un saplīsušas tūkstoš gabalos.

– Ak Dievs, ak Dievs, – šokēts murmināja Aizeks.

Viņš bija nobijies, ļoti nobijies un īsu brīdi apsvēra iespēju iziet ārā un sagaidīt mediķus, taču nodomāja, ka tā zaudētu pārāk daudz laika. Alvinam varēja būt izšķiroša katra minūte vai pat sekunde.

Dzīvojamā istaba izskatījās tikpat briesmīgi kā virtuve, tikai Aizeks caur stikla durvīm to nebija varējis saredzēt. Nenosakāmas izcelsmes traipi uz paklāja un tapsējuma, cigarešu izsmēķi, izdeguši caurumi. Atvērtas, apgāztas pudeles. Tā bija aina, kura nelīdzinājās nekam, ko Aizeks jebkad bija redzējis šīs ģimenes mājā, un tā noteikti nebija no vakardienas ballītes. Ēdināšanas firma bija visu sakopusi, un Melorijas kundze nekad nebūtu atstājusi māju šādā stāvoklī.

Alvins gulēja tieši pie terases durvīm un, šķiet, nebija pakustējies tajā laikā, kas Aizekam bija nepieciešams, lai izsauktu ātro palīdzību un paņemtu atslēgu. Aizeks smagnēji notupās viņam līdzās un pieskārās Alvina plecam.

– Alvin? Puisīt, vai tu vēl esi pie samaņas? Kas noticis?

Alvins neizdvesa nevienu skaņu. Aizeks nobijās, ka zēns vairs neelpo, vismaz viņš nespēja saskatīt nekādu ķermeņa kustību, bet, iespējams, tas bija saistīts arī ar zēna korpulenci. Būtu jāsaņū pulss. Viena Alvina roka bija pabāzta zem ķermeņa, bet otra, ar kuru viņš bija pieskāries logam, Aizekam bija grūti aizsniedzama. Turklāt viņš baidījās kustināt Alvinu. Zēns šķita ļoti smagi ievainots, tāpēc vecais vīrs uztraucās, ka viņš varētu nomirt tikai no pieskāriena. Ja viņš vispār vēl ir dzīvs.

Dieva dēļ, kad beidzot ieradīsies ātrā palīdzība?

Aizeks tagad sajuta arī asu vēmekļu smaku un vēl kaut ko... kaut ko nenosakāmu... kaut ko ķīmisku... Viņš ieraudzīja zaļu plastmasas pudeli, kas atradās blakus zēna galvai, un aizsniedzās pēc tās. Pudele bija tukša. Apstulbis viņš skatījās uz etiķeti, uz kuras bija attēlota melna miroņgalva, kā arī brīdinājums, ka šķidrums nekādā gadījumā nedrīkst atstāt bērniem pieejamā vietā. Tas bija ļoti spēcīgs kanalizācijas tīrīšanas līdzeklis. Aizeks izmantoja tādu pašu.

Kāpēc šī pudele tukša gulēja blakus Alvina galvai?

Viņš atcerējās putas uz Alvina mutes, kā arī asinis, un viņam radās briesmīgas aizdomas. Bet tas taču nav iespējams! Nekad mūžā. Nekad mūžā Alvins nedzertu kanalizācijas tīrīšanas līdzekli!

Bet ja viņš to nebija darījis labprātīgi?

Aizeks atkal aplūkoja istabu. Vai nu Alvins kaut kādu iemeslu dēļ pilnīgā nervu sabrukumā bija smēķējis, dzēris, izlaistījis alkoholu, izdedzinājis caurumus divāna pārklājā un pēc tam atņēmis sev dzīvību ar kanalizācijas tīrīšanas līdzekli...

Vai arī... kāds te bija ielauzies.

Uzbrucis Alvinam, spīdzinājis viņu visšausmīgākajā veidā. Bija jāšaubās, vai zēns izdzīvos. Ja viņš vispār vēl ir dzīvs.

Pie mājas piebrauca automašīna. Tai bija jābūt ātrajai palīdzībai. Aizeks stenēdams piecēlās kājās un aizsteberēja līdz ārdurvīm. Viņam rokā joprojām bija pudele ar miroņgalvu.

– Ātrāk! – viņš kļiedza. – Pasteidzieties! Te ir noticis kaut kas briesmīgs!

Vecais vīrs sāka raudāt. No uztraukuma, stresa, satricinājuma. Pats viņš to pat nepamanīja.

1. DAĞA

Šovakar Anna Kārtere neko nenožēloja tik ļoti kā savu apavu izvēli. Viņa bija tērpusies tirkīza krāsas adītā kleitā, kas Semam īpaši patika. Viņa nekad nevadījās pēc Sema gaumes, taču attiecībā uz šo kleitu piekrita vīrieša vērtējumam. Sestdien viņa kādā apavu veikalā pilsētas centrā bija ieraudzījusi smalkus, no mīkstas ādas darinātus īsus zābaciņus ar desmit centimetru augstiem zīmuļveida papēžiem, kas bija tieši kleitas krāsā. Kad vēl varēs atrast īsus tirkīza krāsas zābaciņus? Anna iesteidzās veikalā, taču izrādījās, ka viņas izmēra zābaciņi nav pieejami, tāpēc viņa bija iegādājusies par vienu izmēru mazākus, un, protams, tā bija kļūda. Tagad, vakara izskaņā, viņai tik ļoti sāpēja kājas, ka nācās padomāt par to, kā nokāpt pa kāpnēm un nokļūt autostāvvietā ielas otrā pusē.

Viņa nopūtās.

Izņemot viņu, pie garā, svinīgi klātā galda sēdēja vēl astoņi cilvēki – četri vīrieši un četras sievietes. Viņi visi piedalījās vientuļu cilvēku ēdienu gatavošanasursos, kas sākās novembrī un noslēdzās ar īpašām svētku vakariņām Ziemassvētku nedēļā. Nu jau septīto nedēļu viņi katru pirmdienas vakaru tikās, lai gatavotu ēdienu iepazīšanās aģentūrā *Trouvemoi*, ko pirms dažiem gadiem bija nodibinājusi Annas draudzene Dalina un kas guva satriecošus panākumus. Sākumā Anna bija skeptiski noskaņota pret šādu biznesa modeli, taču Dalina kļiedēja visas viņas bažas.

– Šis ir nākotnes modelis. Un tagadnes. Rietumu sabiedrībā nekad nav bijis tik daudz vientuļu cilvēku kā tagad. Tādu, kas dzīvo vieni ne pēc savas gribas. Tu redzēsi – viss izdosies lieliski.

Viņai bija taisnība. *Trouvemoi* piedāvāja vientuļniekiem pastaigas, kopīgas nedēļu nogales, ekskursijas pa pilsētu, ātros randiņus, vakariņas sveču gaismā un... un... un... Un ēdienu gatavošanas nodarbības... Tās lielākoties vadīja Anna. Jo viņa labi gatavoja. Viņa to uztvēra kā likteņa ironiju, ka nācās meklēt patvērumu tieši pie Dalinas, kuras ideja viņai nebija patikusī. Pēc uzturēšanās slimnīcā. Pēc darba zaudēšanas. Patiesībā pēc sevis pašas pazaudēšanas.

Taču nebija citas izvēles. Viņai bija jābūt pateicīgai.

– Ei, Anna, vai tu vēl esi te? – kāds jautāja. Viņa aptvēra, ka ir dziļi iegrimusi pārdomās un nav sekojusi līdzī apkārt notiekošajām sarunām. Jāsaņemas. Galu galā cilvēki maksāja par to, lai viņa šeit sēdētu un sarunātos. Šo dārgo kursu dalībniekiem vajadzēja justies omulīgi. Relaksētiem. Labākajā gadījumā pat gataviem iemīlēties.

– Jā, protams, – viņa teica, piespiežot sevi pasmaidīt.

Vīrieti, kurš viņu uzrunāja, sauca Bērts. Annai viņš šķita ārkārtīgi nepievilcīgs. Skaļš, neiejūtīgs. Viņš lepojās ar to, ka nekad nepatur savu viedokli pie sevis, kā pats bieži apgalvoja, taču tas bija tikai eifēmisms, ko viņš lietoja, lai apvainotu cilvēkus un, neviena nejautāts, pateiktu, ko par tiem domā, neizjūtot nekādas robežas un bieži vien aizvainojot citus līdz asarām.

– Mēs visi esam nolēmuši, ka nākamajā sestdienā atkal satiksimies. Krogā. Tas būs forši, vai ne?

Ak Dievs, nodomāja Anna, vairs nekādu tikšanos!

Principā neviens nevarēja viņu piespiest doties uz ārpuskārtas tikšanos, tas neietilpa viņas darba pienākumos. Taču Anna zināja, ko teiks viņas priekšniece Dalina: protams, tu tur būsi. Tas ir lieliski, ja viņi jūtas ērti un omulīgi kā grupa. Taču turpmāk viņiem nevajadzētu tikt vieniem pašiem, bet gan šeit, nākamajos ēdienu gatavošanasursos. Un tieši tas ir tavs uzdevums. Dodies viņiem līdzī un parūpējies, lai šie cilvēki piesakās uz turpinājumu janvārī.

Anna neuzkrītoši pavilka labo kāju ārā no zābaka, tādējādi sniedzot tai zināmu atvieglojumu. Ja vien viņai tā nesāpētu. Ja vien viņa būtu labāka. Psihologiski. Ja vien jaunais gads viņai nešķīstu tik drūms un neapskaužams. Viņa zināja, ka ir cilvēki,

kuri katru nākamo gadu sagaida ar prieku un janvārī iesoļo ar cerību, ka viss būs labāk un viņus gaida kaut kas labs. Anna nekad nebija tā jutusies. Gadā, kas vēl nebija iesācies, viņa redzēja neapdzīvotu apkārtni, neapstādīta lauka tukšumu. Citi jau lūkojās uz kukurūzas stiebriem, kas viņojās vieglā vasaras vējā. Savukārt viņa saskatīja sausumu un ērkšķus. Gadiem ilgā terapija nebija spējusi to mainīt.

Anna izspieda smaidu, cerot, ka tas nav pārāk samocīts.

– Laba ideja, – viņa jautri sacīja, – jāskatās... ceru, ka izdosies. Tik tuvu Ziemassvētkiem...

– Jums nav ne vīra, ne bērnu, tāpēc patiesībā jums nevajadzētu piedzīvot Ziemassvētku stresu, – Bērts turpināja savā ierastajā iejūtīgajā manierē. – Tad kāpēc gan neaiziet uz krogu kopā ar draugiem? Tas ir labāk nekā sēdēt mājās vienai.

– Man ir draugs, – teica Anna, – ar kuru kopā es pavadīšu Ziemassvētkus.

– Ak, pareizi, tiešām, *jūsu draugs*, – sacīja Bērts, un kaut kādā ziņā tas izklausījās nievājoši. Tā kā Sems reizēm atbrauca viņai pakaļ pēc ēdienu gatavošanas nodarbībām, kursu dalībnieki viņu jau bija redzējuši. – Kāpēc gan jūs ar viņu neappreciaties?

– Bērt, tā patiešām ir Annas personīgā darīšana, – sacīja Diāna, jauna blondīne, kura bija tik pievilcīga, ka Anna vienmēr brīnījās, kāpēc viņai vispār ir nepieciešams apmeklēt vientuļu cilvēku pasākumus. Varbūt šīs sievietes problēma bija viņas ārkārtīgā kautrība un atturība.

Anna ielūkojās savā pulkstenī un izlikās pārsteigta, lai gan īstenībā viņa jau veselu stundu nepārtraukti sekoja minūšu rādītājam, lūdzoties, lai tas kustas ātrāk.

– Ir jau desmit! – viņa iesaucās. – Ak Dievs, cik ātri te vienmēr skrien laiks! – Anna iespīlēja kāju atpakaļ zābakā, apspiežot sāpju kliedzienu, tad piecēlās. – Kurš man palīdzēs?

Visi tūlīgi pieslējās kājās, viņi bija pārēdušies, daži dzēruši alkoholu; visi būtu gribējuši vēl pasēdēt siltajā un laiskajā vakara gaisotnē. Bet viņi zināja, ka nodarbībām atvēlēts laiks līdz pulksten desmitiem un Anna to ļoti precīzi ievēro.

Bērts palika sēžam un ar baudu malkoja sarkanvīnu, kamēr pārējie palīdzēja novākt galdu. Kā parasti, visi bija atnesuši *Tupperware* traukus, kur salikt maltītes pārpalikumus. Milzīgā trauku mazgājamā mašīna tika ātri piepildīta un ieslēgta, produkti salikti ledusskapī, darba virsmas noslaucītas un sveces nopūstas. Daļa no Annas pienākumiem bija nākamajā rītā atnākt uz šejieni, iztukšot trauku mazgājamo mašīnu, nodot galdautus mazgāšanai un novietot krēslus atpakaļ savās vietās. Taču pašlaik viņa vēlējās tikai doties uz mājām.

Kādā brīdī pat Bērts saprata, ka vakars ir beidzies, un negribīgi piecēlās. Viņi gāja pa koridoru, un Annai šķita, ka grupa izplūst naktī, vēlā decembra vakara klusumā, tumsā un aukstumā, un it kā uz mirkli pārplūdina to ar balsīm un smiekliem, atņem tai burvību, traucē mieru. Patiesībā pasaule bija tumša, miglaina un klusa. Tālumā šalkoja jūra.

Anna tik ļoti vēlējās būt viena, ka gandrīz sajuta sāpes. Viņa kliboja pāri ielai. Uz kājām bija izveidojušās pamatīgas tulznas.

Daži taksometri gaidīja tos, kas bija dzēruši. Pārējie iekāpa savās automašīnās. Arī Anna atvēra sava zilā *Fiat* durvis.

Beidzot, viņa nodomāja. Beidzot ir miers.

Viņa brauca cauri vēlā vakara gaisotnes pārņemtajai Skārboro. Caur miglu, kas pacēlās no jūras, mirdzēja Ziemassvētku gaismiņas mājās, veikalos un uz ielām. Taču mitrie miglas vāli lielu daļu no tām norija. Vakars šķita auksts un drūms, bet Anna zināja, ka daudzi cilvēki noteikti atrodas ārpus savām mājām. Viņi pulcējas restorānos, bāros, klubos, krodziņos. Visur notiek Ziemassvētku ballītes, skan mūzika un smiekli, tiek lietots alkohols un valda jautrība. Cilvēki nēsā papīra cepures un ar katru stundu uzvedas arvien vaļīgāk. Anna itin nemaz nebija šādu pasākumu piekritēja, jo nekad nebija bijusi spējīga uz nebēdnīgām jautrības izpausmēm. Viņa domāja par savas agrīnās jaunības skolas ballītēm – tām, kuras bija obligāti jāapmeklē. Reti kad viņa bija piedzīvojusi kaut ko tik mokošu.

– Uzmanies! – viņa pēkšņi pati sev uzsauca, izraujoties no drūmajām atmiņām, un nospieda bremzes pedāli. Tieši viņas

priekšā no miglas bija izniris neliels, sarkans *Renault*, un viņa jau bija bīstami tuvu tam piebraukusi.

Kāpēc viņa nebija to pamanījusi? Migla nebija nemaz tik bieza. Iespējams, viņa bija pārāk dziļi iegrimusi atmiņās.

Man vairāk jākoncentrējas, viņa nodomāja.

Anna samazināja ātrumu, saglabājot pietiekamu distanci no sarkanās automašīnas. Viņa redzēja, ka šoferim ir gari, gaiši mati. Tātad automašīnu, visticamāk, vadīja sieviete.

Viņa pabrauca garām Lindhedas skolai, atstājot aiz muguras pēdējās priekšpilsētas, un tagad brauca pa Lindhedas ceļu. Pa labi un pa kreisi pletās pļavas un ganības, kas mijās ar žogiem un akmens mūriem, par kuriem tumsā varēja tikai nojaust. Šad un tad pavīdēja pa kādai mājai, lauku saimniecībai, lētai naktsmītnei, kas piedāvāja gultasvietu un brokastis. Bet citādi tikai plašums un klusums. Šeit sākās Ziemeļjorkšīras Nacionālais parks ar tā ielejām, kalniem, mežiem un laukiem. Neskaitāmām slavenām un populārām pastaigu takām. Taču arī šeit cilvēki mēdza apmaldīties. Pat nemaz ne tik reti.

Lindhedas un Hārvuddeilas ceļa krustojumā sarkanā automašīna pēkšņi nobremzēja tik strauji, ka Annai, kas jau atkal bija tai stipri pietuvojusies, izdevās izvairīties no sadursmes, tikai veicot strauju avārijas bremzēšanu. Viņas mašīna apstājās, dzinējam klusi rūcot.

– Kas šai atgadījies? – viņa iesaucās.

Tikai tad Anna pamanīja priekšā braucošās autovadītājas rīcības iemeslu. Krustojumā, kur atzarojās ceļš uz Skalbi, stāvēja kāds vīrietis. Vismaz pēc auguma un miesasbūves šī persona izskatījās pēc vīrieša: neparasti garš, plecīgs stāvs. Zābaki, parka. Seja paslēpta dziļi kapucē. Viņš stāvēja tā, ka Annai priekšā braucošajai autovadītājai bija strauji jābremzē, ja viņa negribēja šo vīrieti notriekt. Viņš piegāja pie pasažiera durvīm un atrāva tās vaļā.

Anna neizpratnē vēroja notiekošo. Kāpēc šis cilvēks... kāpēc vispār kāds tik vēlā stundā stāv šajā Dieva aizmirstajā krustojumā? Viņi atradās praktiski nekurienes vidū. Skārboro bija samērā tālu aiz muguras. Līdz Skalbi vēl bija diezgan tālu. Līdz

Hārvuddeilai pretējā virzienā arī. Kas stāvēja šajā ceļu krustojumā aukstā, slapjā, miglainā decembra naktī?

Vīrietis iekāpa mašīnā.

Anna aizmūrēja elpu.

Šī sieviete taču nevarēja ļaut svešam vīrietim iekāpt savā automašīnā tik vēlā vakara stundā! Tomēr neizskatījās, ka viņa būtu labprātīgi ļāvusi viņam iekāpt. Tas bija noticis ļoti ātri. Viņai bija jābremzē, nākamajā mirklī vīrietis jau bija blakus viņas mašīnai, vēl pēc sekundes – salonā. Pat ja šī sieviete būtu mēģinājusi iedarbināt centrālo slēdzeni, viņai tas droši vien nebūtu izdevies, jo viss notika pārāk strauji un negaidīti.

Anna ieskatījās automašīnas salonā. Autovadītājas garie, blondie mati... Tā varēja būt Diāna – Diāna no kulinārijas kursu vientuļo cilvēku grupas. Tāpat kā Anna, viņa dzīvoja Hārvuddeilā. Būtu loģiski, ja viņa šajā laikā brauktu tieši uz turieni. Vai viņai ir sarkana automašīna? Anna nebija pārliecināta.

Anna ieslēdza tālās gaismas, lai dotu vadītājai signālu, ka viņa nav viena.

– Izkāp ārā un nāc šurp, – viņa murmināja, – nu, dari taču tā!

Sieviete, iespējams, Diāna, bija pamanījusi gaismas signālu, taču šķita, ka viņa nemaz nemēģina izkāpt no auto. Vai tāpēc, ka nevar? Vai viņai draud? Vai šis vīrietis ir bruņots?

Anna centās atcerēties, vai vīrietis kaut ko bija turējis rokās, taču nespēja. Viss bija noticis pārāk ātri un negaidīti.

Vai varbūt vīrietis bija gaidījis šeit, jo viņiem bija norunāta tikšanās, viņam un šai sievietei?

Bet šajā vietā... Kurš gan varētu izdomāt tikties tieši šeit?

Kamēr Anna vēl prātoja, ko darīt, sarkanā mašīna viņas priekšā izkustējās no vietas.

Man ir jāseko tai, viņa nodomāja.

Sarkanā mašīna pazuda ceļa likumā virzienā uz Hārvuddeilu. Anna pagrieza aizdedzes atslēgu. Dzinējs uz īsu brīdi iegārdzās, tad apklusā.

– Sasodīts! – viņa iesaucās.

Mitrumš. Mitrā laikā viņas vecais auto bija neprognozējams.

– Nu taču, – viņa murmināja, – darbojies!

Viņa zināja, ka vislabāk būtu pagaidīt dažas minūtes starp katru mēģinājumu, tas palielināja iespēju, ka auto galu galā ierūksies. Tomēr pa šo laiku varēja notikt vissliktākais. Viņa izmisīgi pūlējās iedarbināt mašīnu vairākas reizes pēc kārtas. Dzinējs tikai klusi burkšķēja.

Anna gaidīja. Drebēja. Nepārtraukti lūkojās atpakaļskata spogulī, lai nekavējoties ieslēgtu avārijas gaismas, ja tālumā parādītos starmeši. Viņa atradās ļoti nepiemērotā vietā – ceļa vidū. Trieciens aizmugurē tagad būtu kronis visam. Bet nakts joprojām bija tumša un klusa.

Pēc piecām minūtēm viņa mēģināja vēlreiz, un šoreiz dzinējs iedarbojās.

Beidzot.

Anna turpināja ceļu. Pārsniedzot atļauto ātrumu. Viņa zināja, ka automašīna ar sievieti un svešinieku tajā varētu jau sen būt gabalā. Viņa pat nebija pierakstījusi tās reģistrācijas numuru.

Lai ko es darītu, viss ir nepareizi.

Viņa pabrauca garām *Woodpeckers Cottage*, naktsmītnei, kurā pasniedza arī brokastis, bet tur nedega gaisma. Ēka izskatījās pamesta. Varbūt īpašnieki ziemas laikā tur neuzturējās.

Nedaudz tālāk, tieši aitu ganību priekšā, bija stāvvietā. Kad Sems pašā viņu attiecību sākumā pirmo reizi veda Annu uz mājām, viņi bija šeit apstājušies un stundām ilgi skūpstījušies. Tā bija gaiša vasaras nakts, debesis palika gaišas līdz pat rītam. Anna atcerējās burvību, ko toreiz bija sajutusi. It kā kaut kas mainītos uz labo pusi. Beidzot viņa bija noderīga.

Tagad viņa stāvvietā ieraudzīja sarkano automašīnu. Diezgan tuvu ganību žogam. Anna to bija pamanījusi tikai tāpēc, ka tā uz mirkli pazibēja viņas pašas auto starmešu gaismas konusā. Tad viņa jau bija pabraukusi garām šai vietai. Anna samazināja ātrumu. Kāpēc viņi te apstājušies?

Vai tomēr milētāju pāris? Milējas šeit tāpat kā toreiz Anna un Sems?

Man vajadzētu griezties atpakaļ, viņa nodomāja, lai pārliecinātos, ka viss ir kārtībā.

Tagad viņa jau bija samazinājusi ātrumu un virzījās uz priekšu gliemeža gaitā. Nespēdama izšķirties. Paskatīties un padarīt sevi par muļķi? Pakļaut sevi briesmām?

Kāda viņai daļa gar šiem cilvēkiem?

Viņa bija signalizējusi sievietei, piedāvājot palīdzību, bet nebija saņēmusi nekādu atbildi. Tā sieviete nebūtu aizbraukusi, vai ne?

Bet ja nu viņai pie rikles bija pielikts nazis?

Taču tādā gadījumā vēl varēja zibenīgi izlēkt no auto.

Ja izdotos atsprādzēt drošības jostu, pirms tas tips paspētu iedurt.

– Kāpēc ar mani notiek kaut kas tāds? – Anna iesaucās.

Viņa bija ļoti nogurusi, kājas dega kā uguni. Viņa gribēja būt savā gultā.

Anna apstājās un vēlreiz ielūkojās atpakaļskata spogulī. Tālu aiz muguras parādījās starmešu gaismas. Vai nu vēl kāds brauca garām tai vietai, vai arī sarkanā automašīna bija atsākusi kustību. Ja tā bija bijusi pēdējā iespēja, viņa tik un tā bija palaidusi garām brīdi, kad varēja pārlicināties, vai viss ir kārtībā.

Droši vien viss bija labi. Viņa taču šeit nebija kā televīzijas raidījuma *Crimewatch* dalībiece.

Viņa nevarēja palikt ceļa vidū visu atlikušo nakti.

Anna brauca uz mājām.

Keita Linvila reti domāja par savu apģērbu, daļēji tāpēc, ka viņai vienkārši nebija izpratnes par to, kas viņai piestāv un kas ne, un, pat stundām ilgi prātojot un mēģinot kombinēt, viņa nerasniedza vēlamo rezultātu. Modes tendences viņu neuzrunāja, bet, ja uzrunāja, parasti tā bija zīme, ka tās jau ir novecojušas. Taču, pat ja viņai būtu izdevies apģērbties modernāk, viņa šaubījās, vai tas kaut ko mainītu, jo viņa bija pilnīgi nepamanāma. Lietas, kas citām piestāvēja lieliski, Keitas imidžu neuzlaboja. Viņai bija laba figūra, lai gan daži, iespējams, teiktu, ka viņa ir pārāk tieva. Bet tas arī bija viss. Citādi viņa bija neuzkrītoša. Par pelēkām pelēm mēdz saukt tieši tādas sievietes kā viņa. Ne neglītas. Bet arī ne skaistas.

Vienkārši nekādas.

Laika gaitā Keita bija ieradusi neriskēt un katru dienu ģērbās diezgan līdzīgi. Melnas bikses, melnas šņorējamas kurpes vai zābaki, tīrs balts T kreklis, melna vai pelēka žakete. Viņa domāja, ka tādējādi neko nevar sabojāt. Šajās korpēs viņa varētu staigāt mūžīgi un, ja kļūtu pārāk karsti, varētu novilkēt žaketi. Ziemā virs tās – mēteli.

Tā kā Keita nelietoja kosmētiku, bet tikai ātri pārķemmēja savus taisnos, brūnos matus, viņa vismaz no rīta vienmēr saposās ļoti ātri.

Taču šodien viņa stāvēja guļamistabā pie skapja un prātoja. Diena bija drēgna un auksta. Lija lietus, bet varēja gadīties, ka tas pāries sniegā.

Nākamnedēļ būs Ziemassvētki. Keitai nemaz negribējās par tiem domāt.

– Kā tev šķiet, vai man šodien vajadzētu uzvilkt kaut ko īpašu? – viņa jautāja gultas virzienā. Tur, starp savandītajiem spilveniem, gulēja viņas melnā kaķene Šmule un uzmanīgi lūkojās uz saimnieci. Diemžēl dzīvnieks nespēja atbildēt uz šo jautājumu. Tā vietā kaķene sāka rūpīgi mazgāt savas ķepas.

Šodien ieradīsies jaunā Skārboro Kriminālizmeklēšanas nodaļas vadītāja, un Keita no tā baidījās. Viņa neko nezināja par šo sievieti, kuras tiešā palīdzība viņa turpmāk būs. Kriminālpolicijas inspektore Pamela Greiborna pārcēlās uz šejieni no Mančestras, par to ar viņu bija vienojies galvenais superintendents. Droši vien tas nebija vienkārši izdarāms, citādi jau nebūtu prasījis tik ilgu laiku un noticis tik tuvu gada beigām. Fakts, ka priekšnieks piesaistīja cilvēku no malas, nevis izvēlējās kādu no savas iestādes, protams, visus saniknoja, bet viņam, kā allaž, tas nerūpēja. Keita jutās īpaši aizvainota, lai gan bija jau nojautusi, ka viņai šī iespēja, visticamāk, ies secen. Ziemeļjorkšīras policijā viņa bija tikai kopš vasaras, taču tas bija pietiekami ilgi, lai viņu nevarētu uzskatīt par jauniņo. Tomēr savu pirmo lietu viņa bija salaidusi grīstē, vismaz superintendenta acīs un, ja runā godīgi, arī savējās. Precīzāk izsakoties, viņa pēc tā visa bija gandrīz vai garīgi traumēta.

Kā parasti, viņa sakoda zobus un turpināja.

Tā bija viņas dzīves devīze – turpināt iet uz priekšu. Neskatoties ne pa labi, ne pa kreisi, pat ne atpakaļ, tikai uz priekšu un neapstājoties.

Bet, iespējams, Keitas priekšniecība zināja par viņas psihisko stāvokli. Vai vismaz nojauta.

Turklāt viņa bija pārkāpusi priekšrakstus. Viņa uzskatīja, ka absolūtas nepieciešamības dēļ, bet priekšnieks šim viedoklim nebija piekritis.

Turklāt viņai bija tikai kriminālpolicijas seržanta dienesta pakāpe. Dzīves piektās desmitgades vidū viņa būtu varējusi pāvirzīties augstāk. Neviens viņai nekad nebija piedāvājis kārtot kvalifikācijas paaugstināšanas eksāmenu – parasti to darīja tiešais priekšnieks. Un no šī brīža tā ir Pamela Greiborna.

Beigu beigās Keita uzgērba to, ko valkāja vienmēr, bet tagad viņa bija zaudējusi tik daudz laika, ka vairs nevarēja atļauties ieturēt brokastis. Viņa paguva vēl tikai iebērt Šmulei bļodiņā barību, ieliet ūdeni un, stāvot kājās, izdzert pustasīti kafijas. Tad viņa pameta savu nelielo māju Skārboro piepilsētā, ko gandrīz pirms sešiem gadiem bija mantojusi no tēva.

Viņas tēvs – tā arī bija trauma.

Nedomā par to! – viņa sev pavēlēja.

Keita skrēja pa lietu, viņas ādu durstīja kā ar adatām. Pilieni jau ļoti viegli kristalizējās. Viņa bija nojautusi, ka līdz vakaram sāks snigt. Vakars. Viņa ilgojās pēc tā, vēlējās, kaut viņai jau būtu izdevies pārvarēt priekšāstāvošo dienu.

Kad Keita ieradās, kriminālpolicijas inspektore Pamela Greiborna jau bija darbā. Keita zināja, ka nav nokavējusies, tomēr, ja viņa būtu ieradusies agrāk par jauno priekšnieci, tas radītu labāku iespaidu. Pamela acīmredzot jau bija ievākusies savā jaunajā kabinetā, kur agrāk bija strādājis Kalebs Heils, jo viņa sēdēja pie rakstāmgalda un divus krēslus, kas līdz šim atradās stūrī, bija pārvietojusi uz telpas vidu, bet atbrīvotajā laukumīnā nolikusi savādu, lielu augu. Pie sienas bija arī jauns mākslas darbs, grafika, iespējams, ne īpaši vērtīga, bet ļoti skaista. Telpa līdz ar to, nenoliedzami, bija ieguvusi. Inspektorei Greibornai bija laba gaume.

Kad Keita piekļāvēja pie durvīm un ienāca kabinetā, jaunā priekšniece piecēlās kājās un panācās viņai pretī.

– Ā... seržante Linvila, vai ne? – Viņa pastiepa roku. Rokaspiediens bija stingrs. – Esmu daudz par jums dzirdējusi.

Keita pieļāva, ka tas nav bijis nekas īpaši labs. Viņa nezināja, ko atbildēt.

– Ak tā, – Keita teica un uzreiz nodomāja: cik tu vari būt stulba.

Pamela pasmaidīja. – Es zinu, ka šī bija smaga vasara. Smaga lieta. Smagas beigas.

– Tas bija ļoti skarbi, – apstiprināja Keita, lai gan apzīmējums “skarbi” ne tuvu neatbilda augusta notikumiem.

– Neapšaubāmi, visskarbāk klājās Sofijai Luisai, – piebilda Pamela. Keita zināja, ka priekšnieci pat nebija jāveic īpaša izpēte, lai visu uzzinātu, jo šis gadījums nedēļām ilgi nepazuda no avīžu virsrakstiem. Visa valsts bija palīdzējusi meklēt nolauptu personu. Paralizēta sieviete, kuru nolauptājs saskaņā ar viņa paša teikto bija dzīvu apglabājis kastē. Viņš nomira pēc cīņiņa ar Keitu, kura laikā viņa to sašāva. Šī sieviete, Sofija Luisa, līdz šai dienai nebija atrasta.

– Protams, – Keita atbildēja uz Pamelas piezīmi. Viņa neuzkrītoši aplūkoja priekšnieci. Pamela bija gandrīz galvas tiesu garāka par viņu, radikāli vienkārši gērbusies sieviete. Viņai bija pelēks bikškostīms un apavi, kas bija gandrīz tikpat praktiski kā Keitai. Ļoti īsi apgriezti tumši blondi mati, kuros jau bija ievijušās vairākas sirmas šķipsnas. Nekāda meikapa. Viņa varētu būt nepamanāma, bet tā nebija. Šī sieviete bija pamanāma. Ļoti iespaidīga. Sieviete, kas piesaistīja uzmanību un izraisīja interesi.

Krasi atšķiras no manis, nodomāja Keita. Nav brīnums, ka tieši viņa ieguva šo amatu. Droši vien viņa ir ļoti kvalificēta.

– Es zinu, ka jūs pārcēla no Skotlendjarda strādāt kopā ar Kriminālizmeklēšanas nodaļas galveno inspektoru Kalebu Heilu, – sacīja Pamela. – Bet viņš aizgāja no dienesta. Pēc tā, kas notika vasarā.

– Jā.

– Un viņa vietnieku, inspektoru Robertu Stjuartu, nošāva psihopāts, – turpināja Pamela. – Pēc tam kad jūs abi bez nodrošinājuma iegājāt mājā, kurā bija iebarikādējies slepkava ar ķīlniekiem.

Keita norija piezīmi, ka viņi nebija zinājuši par ķīlnieku situāciju. Turklāt viņa varēja norādīt, ka bija kolēģi ļoti nopietni brīdinājusi, bet Roberts Stjuarts kā viņas tiešais priekšnieks savā neapdomībā to neņēma vērā. Par to viņš samaksāja ar savu dzīvību. Keita negribēja teikt neko negatīvu par mirušo kolēģi, tāpēc klusēja.

Varbūt pienāks brīdis, kad viņa varēs atklāt, kas īsti bija noticis.

Pamela viņu vēsi uzlūkoja. – Seržante, es negribu slēpt no jums, ka esmu stājusies šajā amatā ar konkrētu priekšstatu par jums, lai gan zinu, ka no tā ir jāizvairās. Un, protams, es labprāt pārskatīšu savu viedokli, bet tas, vai es to spēšu izdarīt, galvenokārt ir atkarīgs no jums.

Keita joprojām klusēja.

– Man ir radies iespaids, ka jūs noteikumus neuztverat pārāk nopietni un ar patiku pieņemat patvaļīgus lēmumus, – turpināja Pamela. – Un, kā jūs jau droši vien esat sapratusi, tas ne vienmēr dod labus rezultātus... Godīgi sakot, esmu nedaudz pārsteigta, ka pēc visa tā, kas notika vasarā, jūs neesat atstādīnāta no dienesta un pret jums nav ierosināta disciplinārlieta. Es to varu izskaidrot tikai ar policijas vispārējo pārslodzi. Un ar konkrēto situāciju Skārboro Kriminālizmeklēšanas nodaļā, kur galvenais inspektors vispirms tika atstādīnāts no amata un pēc tam aizgāja pēc paša vēlēšanās, bet viņa aizstājējs – nošauts. Jūs patur darbā tikai tāpēc, seržante, ka citādi šī nodaļa praktiski beigtu pastāvēt.

Protams, nodomāja Keita, lai gan būtībā es esmu viena liela katastrofa.

Viņā uzvilnīja dusmas, kas sajaucās ar skumjām; abas sajūtas viņa centās noslēpt aiz stingas sejas izteiksmes. Skārboro viņa dzīvoja jau sešus mēnešus; pēc ilgas iekšējas cīņas Keita bija pametusi Londonu, darbu Skotlendjardā, atgriezies dzimtajā pilsētā ar visām savām mantām, jo viņu vadīja sajūta, ka nepieciešams jauns sākums un viņa ir uz to spējīga, bet jau pirmā lieta apliecināja, ka viss ir tieši tāpat kā Skotlendjardā: viņa ar aizdomām tiek uzlūkota no priekšniecības puses, bez atzinības par paveikto, ne īsti pieņemta, tikai paciesta. Atkārtots mēģinājums nostāties uz kājām viņu vienā mirklī bija atgriezis iepriekšējā stāvoklī. Keita ienīda bieži pieminēto ābece gudrību, ar kuru citi cilvēki cenšas atņemt drosmi tiem, kas uzdrošinās mainīties: tu tik un tā vienmēr paņem līdzi savas problēmas.

Tomēr izrādījās, ka tajā ir daļa patiesības.

– Es jūs uzmanīgi vērošu, seržante, – sacīja Pamela. – Vēlos, lai jūs to zinātu. Es neciešu solo gājienus un pat vismazākos noteikumus pārkāpumus vai plašu to interpretāciju. Ja jūs to ievērosiet, mēs varēsim sadzīvot.

Neizteikts palika turpinājums: ja tā nenotiks, jums būs milzīgas problēmas.

– Es ceru, ka mēs sapratīsimies, seržante.

– Tā būs, inspektore.

Pamela pamāja ar galvu. – Labi. Tagad aplūkosim to, kas ir mūsu rīcībā. Es, protams, jau esmu veikusi iepriekšēju izpēti, taču gribētu uzzināt arī jūsu vērtējumu.

Lai vai kā, nodomāja Keita, viņa vismaz ir godīga. Viņa ir mani iesaistījusi. Mums tiešām ir ļoti maz darbinieku. Mani izslēgt būtu grūti.

Nākamās pusstundas laikā viņas pārrunāja aktuālās lietas. Darba bija daudz, bet nebija nekā tāda, kas viņām šķistu neizprotams un miklains. Visintriģējošākā bija kādas pavecas kundzes Patrīcijas Voltersas lieta. Šī sieviete bija mirusi pēc tam, kad viņas aprūpētāja pazuda bez iepriekšēja brīdinājuma. Viņa bija nodrošinājusi savu aprūpējamo ar ēdienu un dzērienu dažām dienām, bet pēc tam vecā kundze nokrita no kāpnēm savā mājā un kritiena rezultātā nomira. Pārsteigta, ka neviens neatbild uz telefona zvaniem, viņas meita ieradās no Anglijas dienvidiem un atrada māti mirušu. Viņa apsūdzēja aprūpētāju par netīšu slepkavību, un policija uzsāka meklēšanu, jo jaunā sieviete bija pazudusi bez vēsts.

– Jums vajadzētu vēlreiz apciemot meitu, – teica Pamela.

– Mums ir nepieciešama plašāka informācija par šo pazudušo aprūpētāju. Milu Hendersoni. Meita, ja es pareizi saprotu, pašlaik dzīvo savas mātes mājā šeit, Skārboro.

– Tāda ir arī manā rīcībā esošā informācija, – sacīja Keita.

– Labi. Es tūlīt došos ceļā.

Viņa nopriecājās, ka beidzot bija izdevies tikt prom no brašās Pamelas. Lai gan, protams, bija arī patīkamākas lietas nekā sēdēt pretī briesmīgā nāvē mirušās sievietes meitai, kura, visticamāk, ir guvusi garīgu traumu.